

Aurora, ara s'hi afegeix aquest detall: "Precisament l'havia conegut en una exposició de Vayreda Canadell, a Girona. No sé si a ella li agradà aquell art, però a mi m'agrada ella". I així cada dos per tres, fins que el conte s'acaba. Es repeteix, doncs, la història de l'escriptor que s'utilitza a si mateix.

Es repeteix a Girona i, a més, amb una sorprenent fixació veneciana. Si l'argument sencer del discurs de Xènius era la ciutat de l'Adriàtic, ara aquest conte de Porcel ambientat a Elsínor ens porta -en la segona versió- cap al mateix indret: "La Venècia de l'alba, deserta, diàfana, de la tela de Vayreda Canadell de sobre la nevera".

Tot plegat, astúcies i misèries de l'ofici d'escriptor. Lamentables, sobretot, quan algú ha de pagar com a inèdits uns escrits aprofitats.

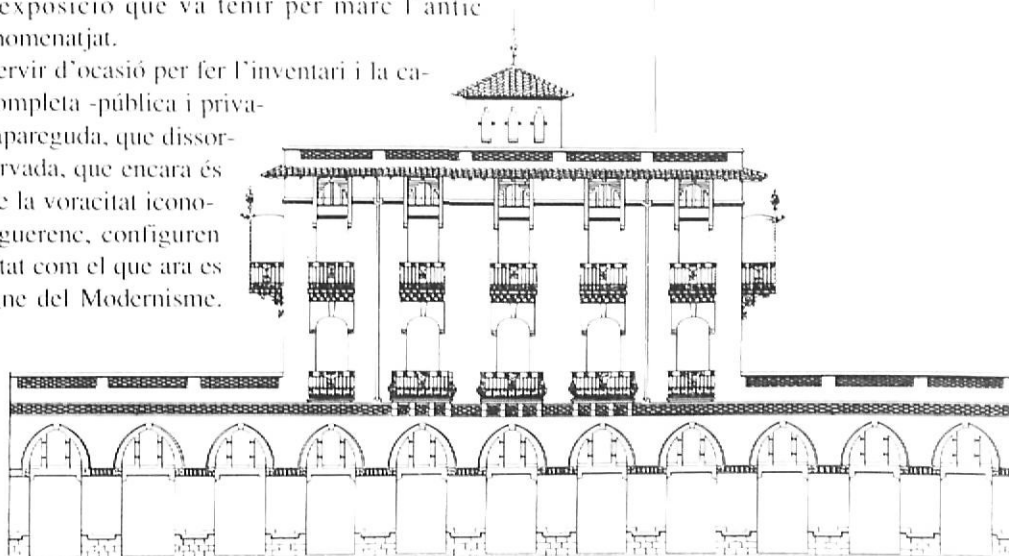
El Quadrat d'Or de Figueres

Aquesta Revista va recordar Josep Azemar en el seu número de novembre-desembre de 1987, amb motiu dels cent anys de l'obtenció del títol d'arquitecte. A les últimes ratlles del seu documentat treball, Enric Tubert demanava que Figueres celebrés degudament el centenari del nomenament d'Azemar com a arquitecte municipal de la ciutat, que s'esqueia l'any 1989. Així s'ha fet amb molt diversos actes, entre els quals destaca l'exposició que va tenir per mare l'antic Escorxador, obra emblemàtica de l'homenatjat.

L'exposició i l'homenatge van servir d'oportunitat per fer l'inventari i la catalogació de l'obra arquitectònica completa -pública i privada- de Josep Azemar; tant de la desapareguda, que dissortadament és molta, com de la conservada, que encara és més abundant. Els edificis salvats de la voracitat iconoclasta, col·locats sobre el plànol figuerenc, configuren una mena de Quadrat d'Or de la ciutat com el que ara es promou a Barcelona sota el signe del Modernisme. En resseguir-lo es fa evident l'afirmació de Tubert: "Imaginar-se la ciutat de Figueres sense les construccions d'Azemar ens és pràcticament impossible; la seva arquitectura forma part de l'essència de la Ciutat". Veritable privilegi aquest de poder comptar amb un home que, al llarg de vint-i-cinc anys d'exercici, ha configurat tan decisivament el seu urbanisme fins a donar-li un estil peculiar i inconfusible.

Oriol Bohigas ha dit que l'arquitectura d'Azemar es caracteritza per la discreció estilística, la voluntat de servei i la dignitat de l'ofici. Amb aquestes tres qualitats es dibuixa una trajectòria exemplar que ha deixat en el teixit urbà de Figueres la seva empremta fecunda.

Ara, després d'anys d'oblit, d'ingratitude i de vandalisme, la ciutat recupera amb honor el creador dels trets més nobles i més definitoris de la seva fesomia actual.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ